

Когато седемнайсетгодишната Мария-Антоанета Австрийска, омъжена от три години за наследника на френския трон, влязла за пръв път в Париж през 1773 година, била посрещната с възторжени аплодисменти и огромна радост от страна на подивялата тълпа. „Мадам, тук стотици хиляди французи са влюбени във вас” - й казал един от градските управници. Но с времето влюбените намалели до един.

В една великолепна зимна нощ на януари 1774 година тя го срещнала на бал с маски в Париж. По онова време тези балове били много популярни, защото давали възможност маскираните жени да флиртуват безнаказано и анонимно. Дори и жените от най-благородните семейства преследвали непознати мъже и понякога правели секс инкогнито в каретите или в сенките на градините. Вдигали полите си с готовност, но не и кадифените си маски. Има сведения, че на такива балове се случвало мъжът да прави секс със собствената си съпруга, без да я разпознае.

Осемнайсетгодишният граф Аксел Ферсен от Швеция, изпратен от влиятелния си баща на обиколка из Европа, за да се сдобие със светски маниери и лустро, бил заплепен от една прекрасна млада дама с маска, която приближила, сложила нежната си ръка върху неговата и започнала да флиртува. След известно време тя повдигнала маската си и другите с удивление видели, че това е дофината, принцеса Мария-Антоанета. Всички знаели, че по това време тя трябвало да бъде в елегантния си двор във Версай, а не на бал с маски в Париж. Но принудена да се омъжи за човек, когото намирала за противен и който вече пет години не можел да консумира брака им, тя избивала неприязънта си към него с танци, хазарт и пазаруване.

Мария-Антоанета погледнала в тъжните сини очи на младия граф Аксел Ферсен, засмяла се с глас и изчезнала в тълпата. На следващия ден Ферсен бил поканен на бал във Версай, където танцувал пет часа без прекъсване и орловият поглед на дофината не изпуснал нито едно от грациозните му

движения. Няколко дни по-късно той написал в дневника си: „Ходя само на баловете на мадам дофината”. Вероятно вече е бил влюбен в нея. Ферсен останал четири месеца във Версай и двамата се виждали често в двора.

Красив и висок, младият швед бил пълна противоположност на съпруга на Мария-Антоанета, Луи. Барон дьо Френие писал за дофина: „Той беше добър човек, добър съпруг, набожен, почтен и добродетелен, но лишен от остроумие, без характер, без собствена воля и без опит, една твърда необработена материя, нервен, наежен, груб и елементарен в словото си и с тривиални маниери. За да може човек да го прецени правилно, трябваше да има търпението да го опознае и да се сближи с него”.

Малко след като Ферсен напуснал Версай и се отправил към Лондон, старият крал Луи XV починал от едра шарка и ограниченият умствено престолонаследник станал крал под името Луи XVI. Луи бил невежа във всяко отношение, но ако като съпруг бил неприятен, като крал бил просто ужасен. Желязната воля, безпощадното его и ненаситната жажда за слава са задължителни за един амбициозен крал. Горкият Луи бил милозлив, морален, скромен и нерешителен. Когато го попитали какво определение иска да прибавят към името му, той отговорил с дълбока въздишка: „Бих искал хората да ме запомнят като Луи Свирепия”.

От своя страна, кралицата заявила, че няма за цел да бъде велика кралица; тя искала да я запомнят като най-модерната жена във Франция. Мария-Антоанета притежавала блясък и красота, достатъчни за декоративната роля на съпруга на краля, но умът ѝ бил по-малко дори и от този на съпруга ѝ. И за разлика от него тя не осъзнавала собствената си ограниченост. Решителна и самоуверена, Мария-Антоанета се смятала за политически гений и често взимала решения вместо своя слабохарактерен съпруг.

Аксел Ферсен се върнал във Версай през август 1778 година. На двацет и две години, той вече имал достатъчно опит с жените и с дворцовите интриги. За разлика от шумните и бърбиви придворни, бил резервиран, дискретен и замислен. Френският благородник херцог дьо Леви пише за него: „Той се държеше благородно и непресторено. Не беше много интересен събеседник и демонстрираше по-скоро добра преценка, отколкото духовитост. Отмерен с мъжете и резервиран с жените, той беше сериозен, без да е мрачен. Изражението и маниерите му подхождаха идеално на герой от някой роман, но не от френските, защото не се отличаваше с особено остроумие, нито с обичайната за французите фриволност”.

Пажът на кралицата, Александър дьо Тийи, бил на мнение, че Аксел е „един от най-красивите мъже, които някога съм виждал, леденото му изражение не отблъскваше жените, защото се надяваха да го стоплят”. Една от неговите отхвърлени любовници пише: „Горещата му душа е скрита зад дебел слой лед”.

През тези четири години Мария-Антоанета се променила много. Луи най-после се подложил на операция, преодолял своята импотентност и кралицата сега била бременна. Но продължавала да не обича своя съпруг. Щом видяла някогашния си обожател, очите ѝ светнали. Усмихнала се широко и възкликнала: „О,! Ето един стар познат!”.